

odstavce § 9., aby delikt, pro který ministerstvo chce odněti uvedené platy, byl prokázán buď rozsudkem trestního soudu anebo rozsudkem disciplinárním. Tu však sluší stížnost označiti za zřejmě bezdůvodnou, neboť — jak vyplývá z toho, co svrchu bylo uvedeno ve příčině stavu zákona — třetí odstavec § 9. má právě na mysli případy, v nichž duchovní byl disc. nálezem žaloby sprostěn, a nepožaduje ani předchozího odsouzení rozsudkem trestního soudu, třeba se v určitém směru odvolával na bod b) § 7. Stanovíť tím způsobem toliko, jak z jeho znění na první pohled patrné, že m o d a l i t y o d n ě t í doplňků řídí se podle příslušných předpisů bodu b) § 7., kdežto předpoklady, za kterých může min. vůbec sáhnouti na doplňkové požitky duchovního vzhledem k deliktu jím spáchanému, uvedeny jsou výlučně jen v § 9. Zákon tudíž nepožaduje ani předchozího odsouzení instancí disc. ani trestním soudem.

Č. 5027.

Vývozní povolení: Má strana při hromadných povoleních vývozních nárok na vrácení zaplacených poplatků vývozních, nedošlo-li k vývozu?

(Nález ze dne 20. října 1925 č. 19.379).

V ě c: Géza B. v T. proti ministerstvu obchodu o vrácení poplatků za vývozní povolení.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Všeobecná drevopriemyselná a obchodní spoločnosť s r. o. předložila podáním de praes. 9. srpna 1924 žal. úřadu hromadná povolení vývozní č. . . . . z r. 1923 na vývoz měkkého řeziva a měkkého důlního dříví do 24 cm síly a žádala, aby jí byly vráceny poplatky částkou 3455 K 65 h, poněvadž vývoz řeziva a důlního dříví byl uvolněn. Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že za tato povolení zaplacený poplatek byl dle sazby platné v den udělení povolení ciferně správně vyměřen, jest v právní moci a ani v zákoně z 24. června 1920 č. 418 Sb. a ani v nař. ze 13. července 1920 č. 442 Sb. není ustanovení, že by takový poplatek měl býti částečně odepsán a vrácen, byla-li dotčená sazba poplatková všeobecně po udělení povolení zrušena a zboží teprve po zrušení vyváženo.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané a namítající, že žal. úřad byl povinen vrátiti st-lce poplatky, ježto st-lka nevyužila udělených jí povolení k vývozu následkem toho, že zatím vývoz zcela byl uvolněn, uvážil nss takto:

Jak v nálezech tohoto soudu již opětovně bylo vysloveno, zejména v nálezu Boh. 1505 adm., neobsahují normy, jež jsou právním podkladem vybírání poplatků z povolení dovozního a vývozního, t. j. zák. z 24. června 1920 č. 418 Sb. a nař. ze 13. července 1920 č. 442 Sb. podrobnějšího ustanovení ani o výši, ani o způsobu vybírání poplatků těch a jest tedy ponecháno úřadu, aby jak výši poplatků, tak i modalitu jejich vybírání sám stanovil. Učinil-li úřad tak, jest ovšem v tom směru svou vlastní úpravou vázán na tak dlouho, dokud ji nenahradí úpravou jinou.

Presidiálními oběžníky č. 79 a 89 ze 27. května 1921 č. 3241 a z 9. července 1921 č. 7935 stanovena byla zásada, že pro výpočet poplatků z povolení h r o m a d n ý c h — o taková v daném případě šlo — jest směrodatná sazba poplatků platná v den, kdy zboží bylo odevzdáno úřadu státnímu, který jest povinen a oprávněn vývoz v listině úřadem pro zahraniční obchod vydané potvrditi (celnímu, železničnímu, poštovnímu úřadu). Za platnosti této zásady mohly poplatky býti vyměřeny a předepsány teprve tehdy, byl-li vývoz uskutečněn, a byl-li v době té úřad ještě oprávněn nějaké poplatky za vývozní povolení vybírati. Co před tím na poplatky bylo složeno, má povahu pouhé zálohy.

Proto nedojde-li k vývozu zboží vůbec, nebo dojde-li sice k němu, ale teprve v době, kdy vývoz jeho byl uvolněn a kdy úřad vůbec není již povolán k tomu, aby vývozní povolení udílel a za ně poplatky vybíral, schází úřadu jakýkoliv podklad pro vyměření poplatku, jež má se státi dle sazby platné v den odevzdání zboží úřadu státnímu, a poplatek takový vůbec nemůže býti předepsán. Z uvedeného jest patrné, že pokud jde o h r o m a d n á povolení k vývozu, je min. obch. vázáno vrátní přijatou zálohu na vývozní poplatky, pokud povolení nebylo využito, ať se tak stalo z důvodu, že s vývozu vůbec sešlo, či proto, že zatím vývoz byl uvolněn a povolení k vývozu stalo se nepotřebným.

Není tedy, pokud jde o hromadná povolení, správným náhled úřadu, že strana nemá právního nároku na vrácení poplatku za nevyužitá povolení, třeba povolení nevyužila jen proto, že vývoz zboží byl zatím uvolněn, neboť jak svrchu dovedeno, nutným předpokladem pro konečné vyměření poplatku jest, aby zboží bylo skutečně vyvezeno, a aby v té době vývoz jeho podléhal povolení, za něž platiti by bylo poplatek. Nejsou-li tyto předpoklady splněny, jest ministerstvo povinno zapravené poplatky, jež mají povahu pouhé zálohy, straně vrátiti.

V daném případě není sporu o tom, že jde o t. zv. hromadná povolení k vývozu, a že povolení těch v době, kdy úřad poplatky za vývozní povolení vybírati mohl, využito nebylo. V důsledku toho byl úřad povinen straně na její žádost přijatou zálohu vrátiti. Poněvadž tak učiniti odepřel, příčí se rozhodnutí jeho zákonu.

č. 5028.

Administrativní řízení. * Jestliže advokát za příjemce poštovních zásilek označil poštovnímu úřadu jen určité zaměstnance své kanceláře, jest doručení výměru správního úřadu poštou jinému zřízení kanceláře právně neúčinné.

(Nález ze dne 20. října 1925 č. 19.382).

V ě c: Firma . . . . ve V. (adv. Dr. Eugen Pštross z Prahy) proti ministerstvu obchodu o vývozní poplatky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Podáním de praes. 2. ledna 1922 žádala stěžující si firma o vrácení částí poplatku zaplaceného za vývozní povolení. Firma udala,